

Almanach 1960–2010

K výročí základní umělecké školy	3
Učitelem přes půl století	5
Zpěvačka v kostkovaných podkolenkách	6
Kruh se uzavírá	7
Ředitelská éra Ilony Vilímcové	8
Ředitelka Mgr. Eva Maxová	12
O škole po roce 1997	13
Houslové oddělení	17
Houslové vzpomínky	18
Klávesové oddělení	19
Pěvecké oddělení	20
Pěvecký sbor Radost	21
Výtvarný obor	22
Já a výtvarný obor	23
Literárně dramatický obor	24
O uměleckém vzdělávání	26
Učitelé ZUŠ Kdyně – bývalí i současní	28

*Ilustrace na této straně: Patrik Zmij
Ilustrace na titulní straně: Karel Bartoň*

K výročí základní umělecké školy

Slavíme-li výročí vzniku Základní umělecké školy ve Kdyni (dříve Základní hudební školy, pak Lidové školy umění), nemůžeme alespoň stručně nevzpomenout tradice, ze kterých tato škola vzešla.

Hudební aktivita na kdyňsku byla neobvykle silná. Od začátku se projevovala převážně svou reprodukční složkou. Připomeňme třeba pěvecký sbor Jindřicha Jindřicha nebo Orchesterální sdružení ze 36 hráčů. V repertoáru byly skladby nejen populární, ale též díla B. Smetany a A. Dvořáka (Slovanské tance). Byla nastudována a provedena i Blodkova opera „V studni“ a opereta Mamzelle Nitouche, opírající se o vlastní instrumentalisty, sboristy a z části i sólisty. Dále tu působily salonní a komorní soubory, dechové a taneční orchestry a dudácká muzika.

Přesto o hudební dorost bylo pečováno poskrovnu. Hře na nástroje vyučovali soukromí učitelé, kteří se prezentovali z řad lidových hudebníků. I když jejich zásluhy o rozvoj hudebního života v městě byly nesporné, nahradit řádně působící uměleckou školu nemohli.

V roce 1958 zřídila ve Kdyni hudební škola v Domažlicích svoji detašovanou třídu a hře na hudební nástroje začali vyučovat státně zkušeni učitelé hudby. Zájem rodičů o hudební vzdělání svých dětí byl tak velký, že už v lednu 1960 na návrh města povolilo ministerstvo školství otevřít ve Kdyni samostatnou základní hudební školu.

Prvním ředitelem byl jmenován František März a učitelkami Jitka Berglová a Jarmila Wimmerová. Vyučovali hře na housle, klavír a akordeon 87 žáků. Počínaje 1. září 1961 byla provedena reorganizace hudebního školství. Základní hudební školy byly přejmenovány na Lidové školy umění s obory hudebním, výtvarným, tanečním a dramatickým. Z malých škol do 100 žáků byly zřízeny pobočky. Tak se stala kdyňská škola pobočkou domažlické lidové školy umění, jako školy v Holýšově a Staňkově připadly Lidové škole umění v Horšovském Týně. Existence naší pobočky si dobývala své místo a brzy získala autoritu veřejnosti. Záhy se objevily i první talenty. Již v roce 1962 byli přijati dva žáci – houslisté na konzervatoř.

Ve školním roce 1963–64 byl jmenován František März ředitelem LŠU v Horšovském Týně a vedením kdyňské pobočky byla pověřena zkušená houslová pedagožka paní Ilona Vilímcová, působící jako učitelka v LŠU Klatovy. Život školy v následujících letech neply-

Ilustrace na protější straně: Judita Tichá – Exodus

Zpěvačka v kostkovaných podkolenkách
Irenka Kaasová–Uřídilová

Je to jako pohádka. Malá školačka si každý den zpívá písničky, které ji naučila maminka nebo paní učitelka, tenkrát soudružka, ve škole. Zpívá všude, dokonce i na záchodě. A proto není divu, že zpívá i ve sboru, který vede ředitel lidové školy umění, pan František März.

Ten jí občas dopřeje zazpívat si i sólově. Ale protože se ráda a často směje, stane se, že někdy „pokazí“ písničku při vystoupení.

Jednou pan März před koncertem v kině té holčičce řekl: „Irenko, nedívej se na lidi, ale do okénka pro promítání filmů, ať se zase nesměješ!“ Irenka poslechla, do hlediště se nedívala a začala zpívat. Líbila se všem, hlavně ty její kostkované podkolenky! Co čert nechtěl! Nějaký zvědavce se pohnul v okénku promítací kabiny a smích se nedal zastavit.

Ale nejen zpěv, ale i housličky se líbily malé zpěvačce. Vždycky s chutí, natěšená chodila k panu Märzovi na hodiny. Začínala hrát na ty nejmenší, „osminky“. Jednou si do hodiny tak poskakovala, že jí v Komenského ulici vypadly housle na chodník. Dopadlo to dobře, nic se jim nestalo, jen se rozladily.

Když povyrostla, chodila na housle k paní ředitelce Vilímcové. Opět ráda, opět s chutí. Není to úžasné?

Jsem ráda, že jsem měla možnost navštěvovat kdyňskou hudební školu. Vzpomínám na ni s láskou a vděčností. Škoda jen, že moje zpívání už není druhým k poslechu a že na housle se práší. Vzpomínky jsou ale krásné a trvalé.

Irena Uřídilová

Věta, která je silou srovnatelná v mých vzpomínkách se získáním prvního zaměstnání, uzdravením po dlouhé nemoci, narozením dítěte, první láskou atd., zní: „Mami, přivezli klavír!“ A od té chvíle se můj život změnil a posunul někam dál. Díky těm mladým schopným zakládajícím učitelům. Tenkrát byli mladí, schopní a nadšení... Učitelé Lidové školy umění ve Kdyni, dnes Základní umělecké školy.

Pracovali s plným nasazením v prostorách radnice a pak v malém domečku pod radnicí: pan ředitel František März (housle) a paní učitelky Jitka Berglová (klavír), Jarmila Wimmerová (akordeon) a Dagmar Kratochvílová (klavír, přípravná hudební výchova).

František März vedl ve škole ještě orchestr a příležitostný dětský pěvecký sbor, měl tak vliv na naše dětská a mládežnická setkávání i na naše první lásky.

A na hodinu k vynikající učitelce klavíru Jitce Berglové se šlo přes další třídu, která byla průchozí (už ani nevím, kdo tam učil), abychom tam seděli v řadě a čekali, až „na nás dojde“. Seděli jsme tam jako kvočny, abychom se představili ve svém klavírním umění té další „třesoucí se“ řadě, která přišla po nás.

A jakou radost jsme měli, když „vypadly“ pojistky a nemohlo se učit! Stávalo se to často a kdo ví, jestli škola neměla svého pojistkového šotka, nebo jen žáka, který málo cvičil.

A kopírka? Neexistovala. Buď jsme měli svoje noty, nebo jsme opisovali. Pamatuji se, jak jsem pracně opisovala (nebo paní Berglová) z hodiny na hodinu mnohé přednesy, které prostě nešly koupit.

A doprava do školy? Tenkrát děti nečekaly, až jim pojede autobus z Podzámčí, Prapoříšť nebo Hluboké.

Ale hráli jsme, soutěžili a nosili ocenění (Jan Hrubý, Tomáš Švajner, Jarmila Jankovcová–Vlachová, Irena Khasová, Růžena Paděrová, Jan Šafařík, František Hubáček). Jmenuji jen své nejbližší „spolubojovníky“.

Každá soutěž, každý výměnný koncert, besídka nás formovaly. Cvičili jsme na nástroje, přátelili se, lumpačili a v našich srdcích shromažďovali krásu: „Vidíš pouze tu krásu, kterou chováš ve vlastním srdci. Když je srdce pusté, změní se i svět v pustinu.“

Takoví jsme byli my – zakládající žáci Lidové školy umění ve Kdyni. Ze zakládajících učitelů už nikdo nežije. My děti (některé už také nežijí) jsme dosáhly důchodového věku a nějakým způsobem se snažíme dál předávat to, co do nás před padesáti lety LŠU ve Kdyni vložila. Každý podle svého nejlepšího vědomí a svědomí. Kruh se uzavírá.

Zdeňka Augustová (Jančová)

Ilustrace:
Helena Fidrantová

Ředitelská éra Ilony Vilímcové

Ilona Vilímcová převzala ředitelský post po roce 1963, kdy se natrvalo profesně usadila ve Kdyni. Již předtím však ve Kdyni bydlela a koncertovala jako houslistka i zpěvačka. Pedagogické působení v Klatovech opustila po narození druhého syna Vladislava. Ilona Vilímcová ještě pod svým dívčím jménem Sládková se stala renomovanou houslistkou. Pocházela z Bolevce u Plzně. Již před koncem války vyhrála celostátní soutěž mladých hudebníků pod názvem „Ukaž co umíš“. Celostátní soutěžní úspěchy opakovala několikrát i po skončení války. I když byla přijata ke studiu na pražskou konzervatoř, odchází s rodiči do Klatov, kde vystudovala obchodní akademii. Později složila státní zkoušku z hudby a začala pedagogicky působit v Klatovech. K jejím houslovým učitelům patřila Ondříčková žačka Regina Řeháková, ale také proslulý houslista Alexandr Plocek nebo znamenitý pedagog Jan Svoboda z Klatov. Na obchodní akademii našla i svého budoucího manžela Miroslava Vilímce, který jí byl zprvu učitelem a později celoživotním partnerem.

Ilona Vilímcová

Ilona Vilímcová byla zvyklá z Plzně i Klatov na bohatou tradici kulturního života. V Klatovech poznala známé milovníky hudby, manžele Vuršrovy. Vladimír Vuršr byl vynikajícím operním zpěvákem a to přimělo Ilonu soukromě studovat také zpěv. U Vladimíra Vuršra a později u profesorky Vavrdové–Tomašové v Praze.

Ilona Vilímcová přišla do Kdyně s ambicí rozvíjet jednak tehdy mladou hudební školu a jednak přispět ke kdyňskému hudebnímu prostředí jako uznávaná interpretka.

Lidová škola umění tehdy sídlila v malé budově za radnicí. V ní byly pouze čtyři místnosti. Fakticky však pouze tři učebny. Někteří učitelé proto část výuky zajišťovali v prostorách dnešní budovy městského kulturního střediska Modrá hvězda, dříve budovy spojeného závodního klubu.

V šedesátých letech vedle Ilony Vilímcové a Jarmily Wimmerové na škole učili mnozí interní pedagogové z Domažlic. Klavír Dagmar Kratochvílová, ale také vynikající klarinetista Jaroslav Novotný a mnozí další.

Po příchodu Františka Kumpery se pedagogický sbor ustálil nadlouho v počtu šesti učitelů. Ilona Vilímcová, Jarmila Wimmerová a František Kumpera byli interní učitelé s plným úvazkem. Jaromír Jindřich, bývalý ředitel domažlické hudební školy a synovec mistra Jindřicha Jindřicha, Jaromír Tesař a František Strnad pak učitelé externí s částečným úvazkem. Toto učitelské složení fungovalo v sedmdesátých letech. Po odchodu Jarmily Wimmerové a Jaromíra Jindřicha vyučovala hře na klavír Alena Svobodová a Květa Sajlerová. Od roku 1988 také Vladislav Vilímec. Na začátku osmdesátých let začal učit hře na kytaru Josef

Tejml. Určitý čas vyučoval hudební nauce penzionovaný ředitel mrákovské základní školy Václav Vilímec, hře na klarinet Antonín Bělen-ský a na trubku František Kohout. Na začátku osmdesátých let přišla houslová posila Marie Mikešová, která vychovala řadu úspěšných žáků včetně svých hudebně nadaných dětí.

V průběhu let se školou mihli i další učitelé, ale jejich působení bylo časově krátké.

Více než čtvrtstoletí fungování školy pod vedením Ilony Vilímcové lze jen složitě vměstnat do jedné stati. Škola především změnila své sídlo. Přestěhovala se z bezútěšných prostor do vily v dnešní Klatovské ulici. Zasluhou paní ředitelky Vilímcové byla odkoupena tato vila tehdejšími národními výborem ve Kdyni. Vilu bylo možné odkoupit především proto, že manželka tehdejšího majitele Alena Seichertová byla dřívější kolegyní Ilony Vilímcové v Klatovech a měla porozumění pro využití bytového domu pro účely hudební školy. V počátku fungování školy v nových prostorách první patro ještě obývali stávající nájemníci.

Postupně se uvolnila celá budova a všichni učitelé v nové budově našli své působiště. V té době se také pořídil další klavír (křídlo) značky Foerster zásluhou Jarmily Wimmerové. Škola našla tedy dostatečně reprezentativní budovu, a to umožnilo i její další rozvoj.

Školou prošlo v té době skutečně mnoho žáků. Řada z nich (akordeonistka Jarmila Jankovcová, Zdeňka Jančová, Ladislav Janoušek, Jiřina Kapicová, Alena Mitáčková, František Mlnářík, Petra Janečková, Milada Korcová nebo Ivana Řezníčková) pokračovala ve studiu hudby na konzervatoři nebo vysokých školách a dnes působí v hudební pedagogické práci.

Oba synové Ilony Vilímcové (Miroslav a Vladislav) jsou také bývalými žáky školy. Škola jim dala základ pro další jejich koncertní vystupování.

Lidová škola umění ve Kdyni si postupně vytvořila vynikající renomé, o čemž svědčí celá řada soutěžních úspěchů žáků. Miroslav Vilímec vyhrál celostátní soutěž hudebních škol v roce 1975 v oboru housle. V hudebních soutěžích uspěli i další žáci a komorní soubory. K dalším úspěšným žákům patřili vedle výše uvedených Jiří Dolejš, Jiří Terč,

Kvintet LŠU Kdyně

Koncert učitelů 1967

Václav Perníkl, Tomáš Svoboda a z mladších Jakub Žákavec, Marie Petráňková, Tomáš Ryneš, Lada Sladká, Naděžda Svobodová a řada dalších.

Bratři Vilímcové – koncertní mistr České filharmonie, houslista Miroslav a klavírista Vladislav

Škola pořádala vedle pravidelných žákovských besídek i další koncerty. V osmdesátých letech se stalo tradicí vánoční pastorel konané vždy o druhém svátku vánočním. Na něm vystupovali učitelé školy a přizvaní hosté.

Velmi časté byly společné koncerty či výměnné besídky žáků a učitelů s přeštickou a také nýrskou hudební školou. V sedmdesátých letech sestavil Jaromír Tesař ze žáků školy dechový soubor, který vystupoval pravidelně nejen na školních akcích, ale mnohokrát i při jiných slavnostních příležitostech. Z dalších souborů vynikaly především pěvecký sbor pod vedením Františka Kumpéry a ovšem také houslový soubor žáků vedený ředitelkou Ilonou Vilímcovou.

V sedmdesátých letech vzniklo z iniciativy Ilony Vilímcové komorní kvinteto v netradičním nástrojovém obsazení. Housle, klarinet, soprán saxofon, basová kytara a elektrofonické varhany. Pro tento soubor psali hudební úpravy či původní skladby Antonín Bělenký, Jaromír Jindřich, Jan Málek, Bernard Vaníček a řada dalších. Komorní kvinteto vystupovalo i na krajských přehlídkách hudebních souborů, natáčelo do československého rozhlasu i televize. Ve své době umělecky kultivovaným a interpretačně zdařilým způsobem přiblížilo hudební skladby v moderním aranžmá. Komorní kvinteto se postupně stalo i určitým reprezentativním souborem celého domažlického okresu. K zakládajícím členům patřili vedle samotné ředitelky Antonín Bělenký, Jaromír Tesař, Miroslav Adámek a Petr Gruber. Komorní kvinteto ukončilo svou činnost na začátku devadesátých let v již personálně obměněném složení. K nejúspěšnějším hudebním skladbám v repertoáru kvinteta patřily chodský tanec „Hančička“ Jindřicha Jindřicha, Godardova ukolébavka, Čajkovského Starofrancouzská píseň a řada skladeb Beethovenových, Schubertových či našich skladatelů v úpravě Antonína Bělenkého.

Ilona Vilímcová i ve Kdyni vedle své pedagogické působnosti pokračovala také v koncertní činnosti. Mnohokrát zde vystupovala s klatovským symfonickým orchestrem Josefa Kličky, kde až do začátku osmdesátých let působila jako koncertní mistr. Zajímavé byly koncerty s Jaromírem Jindřichem a jejím dřívějším učitelem Janem Svobodou. Z konce šedesátých let byl na magnetofonový pásek zachycen velký koncert učitelů, kde zazněla i skladba Jaromíra Jindřicha pro housle, klarinet a čtyřruční klavír pod názvem Kdyňská kasace.

V roce 1982 škola pořádala také zajímavý večer ke dvoustému výročí narození Niccolò Paganiniho. Hlavními interpretačními osobami byli přirozeně Miroslav a Vladislav Vilímcovi. Na koncertě se však podíleli také paní ředitelka Ilona Vilímcová, Jiřina Skalová i Jaromír Jindřich.

V době šedesátých až osmdesátých let bylo obvyklé, že hudební školy vystupovaly také u příležitosti oficiálních výročí tehdejšího politického systému. Samozřejmě ani kdyňská hudební škola nebo komorní kvinteto nebylo výjimkou. S tímto vědomím je třeba přistupovat i k některým dobovým programům. Z druhé strany je třeba zmínit, že nikdo z interních učitelů včetně ředitelky nebyl stranicky organizován. Škole bylo svého času vytýkáno i aktivní hudební účastenství některých učitelů na bohoslužbách.

Učitelé školy pod vedením Ilony Vilímcové také působili jako hudební doprovod k operetám a dalším divadelním představením ochotnického spolku Máj. Velkou oblibu v osmdesátých letech získala hra se zpěvy Skřivánek na motivy J. Š. Baara. S tímto kusem kdyňští vystupovali v řadě měst domažlického okresu a dokonce i v Praze.

26 let ředitelského působení Ilony Vilímcové formovalo školu k celokrajsky uznávané hudební instituci s řadou úspěšných žáků. Ilona Vilímcová se postupem doby stala kdyňskou patriotkou se vším všudy a tento další rys její osobnosti působil blahodárně na rozvoj školy.

V průběhu jejího ředitelování se škola také vybavila novými nástroji, což usnadňuje výuku i v současné době. Po odchodu do důchodu Ilona Vilímcová až do svého úmrtí na škole dále vyučovala a našla ve svých nástupcích kompetentní pokračovatele. Z jejích aktivit v devadesátých letech jmenujme alespoň několikere vystoupení jejích žáků v nádherně zrekonstruované synagoze při mezinárodních koncertech v německém Ichenhausenu blízko Ulmu i v nedalekém Rodingu.

Ilona Vilímcová dokázala využít svého osobního šarmu, své umělecké pověsti a svých organizačních schopností ve prospěch tehdejší Lidové školy umění ve Kdyni a tak to bude do budoucna vždy zapsáno.

Vladislav Vilímc

Ilustrace: Petra Hrušková

Do ZUŠ ve Kdyni jsem nastoupila ve školním roce 1989/90 po paní ředitelce Iloně Vilímcové, která odcházela do důchodu. Bylo to období změn, jež se dotkly i naší školy.

Působili jsme ve vile, která nutně potřebovala rekonstrukci. Do třech tříd nebyl přímý vstup z chodby, muselo se procházet třídami, v nichž se vyučovalo. Topení bylo nevyhovující, v suterénních třídách se tvořila plíseň a nebyl bezbariérový přístup do budovy.

Za velké pomoci vedení města, pana starosty Löffelmanna a pana Ing. Vilímce, začala oprava školní budovy. Dík patří též tehdejšímu řediteli ZŠ panu Jiřímu Medkovi, který nám poskytnul prostory základ-

ní školy jak k výuce, tak i k uskladnění nástrojů a některého materiálu. Moc nám pomohl pan Tesař, tehdejší ředitel technických služeb, se svými zaměstnanci.

V době oprav byli někteří učitelé nuceni vyučovat doma, v základní škole a v městském kulturním středisku. Vše fungovalo bez problémů díky zodpovědnosti učitelů a ukázněnosti žáků. Opravy byly zdárně dokončeny během jednoho roku a všichni jsme se šťastně stěhovali zpět. Zahájení výuky v krásně opravené budově bylo pro nás svátkem.

Ředitelka
Mgr. Eva Maxová

Eva Maxová

Ilustrace: Hynek Raška – Madona

současná ředitelka
Milada Nejdlová

Vroce 1997 nastupuje do vedení školy Milada Nejdlová, která školu absolvovala jako žákyně klavírní třídy pana Františka Kumpery a poté pokračovala ve studiu na Konzervatoři v Plzni.

Hned na začátku tohoto období byla rozšířena nabídka uměleckých oborů o obor literárně dramatický a výtvarný. Hudební obor byl obohacen o výuku sborového zpěvu.

Hudební obor je stále nejvíce vyhledávaným oborem s dlouholetou tradicí, zejména houslová a klavírní třída – obě tu existují již od založení školy a vychovaly řadu úspěšných muzikantů. V průběhu padesáti let se zde vystřídala řada výrazných učitelských osobností. O výuku houslové hry je postaráno zkušenou rukou úspěšné učitelky Marie Mikešové a její žačky Marie Wellnerové. Klavírní pedagogové jsou zastoupeni Věrou Hrochovou, Miladou Nejdlovou a Barborou Živnou.

Další početnou a významnou třídou se zásluhou Mgr. Květy Majerové stala v roce 1986 třída pěvecká.

Zpěvačky má na starosti také Martina Vachovcová a PaedDr. Zdeňka Augustová, která se stará o kolektivní předměty hudební nauku a přípravou hudební výchovu.

Tyto tři třídy jsou natolik naplněny, že jejich výuku zajišťují učitelé s celým pracovním úvazkem. O výuku ostatních nástrojů se starají učitelé s částečným úvazkem, kteří svůj pracovní úvazek často dělí mezi několik hudebních škol. Vyučují hru na tyto nástroje: zobcovou a příčnou flétnu – Markéta Mikešová, Petra Belfínová, Alexander Kudry, trubku, tubu – Josef Tíkal, klarinet – Mgr. Josef Stočes, akordeon – Jiří Kubeš, kytaru – Josef Tejml a Mgr. Ivan Václavovič a keyboard – Mgr. Eva Maxová. Sborový zpěv má na starosti PaedDr. Jaroslava Václavovičová.

Individuální vyučování doplňuje prvních šest let kolektivní vyučování přípravné hudební výchovy a hudební nauky. Celá výuka je rozdělena do dvou cyklů – první trvá sedm let, druhý pak čtyři roky.

Školu navštěvuje téměř 300 žáků – nejvíce obor hudební – přes 200. O výuku se stará kolektiv dvaceti učitelů s věkovým průměrem 44 let. Řada z nich pracuje na částečný úvazek. Technické zázemí zajišťuje jeden pracovník. Škola má pobočku v Mrákově, kde se vyučuje převážně zpěv.

V rekonstruované budově školy se postupně daří modernizovat vybavení a učební pomůcky – zejména nástroje. V roce 2005 se z uspořených financí podařilo koupit klavírní

křídlo, v roce 2008 pak vybavit keramickou dílnu hrnčířským kruhem a keramickou pecí. Průběžně jsou pořizovány také hudební nástroje, v poslední době zejména dechové – trubky a příčné flétny a elektrické klávesy. Pro výuku nakupujeme též zajímavý moderní notový materiál.

Díky velké podpoře Městského úřadu a Městského kulturního střediska ve Kdyni má škola bezplatně k dispozici pro konání svých akcí také další kulturní budovy: kino, MKS, muzeum a synagogu. Tyto prostory využívá ke koncertům. Každoročně připravuje celoškolní, třídní a absolventské koncerty, koncerty pěveckých

sborů, dále pak koncerty nejmenších a koncerty staré hudby, koncerty učitelů a studentů konzervatoří a výchovné koncerty pro školy. Velmi oblíbené byly koncerty Hraje celá rodina a Večery při svíčkách literárně dramatického oboru.

Nezůstáváme jen v domácím prostředí. Pravidelně vypravujeme autobus pro žáky školy i veřejnost na koncertní a divadelní představení v Plzni, Praze a Domažlicích.

Se žáky cestujeme i za soutěží a často přivážíme cenné trofeje. Zejména z okresních, krajských i celostátních kol Národní soutěže základních uměleckých škol, kde se žáci tradičně velmi dobře umísťují. Mnoho předních míst obsadili také houslisté v celostátní soutě-

ži Plzeňské housličky a zpěváci v Pěvecké soutěži Olomouc, v Lidové písni v Rokycanech a v Karlovarském skřivánkovi. Klavíristé úspěšně reprezentovali v soutěži Karlovarská růžička a pravidelně se také účastní Soutěže Konzervatoře v Plzni. Ocenění si odnášejí i pedagogové za klavírní doprovody.

Ve spolupráci s nahrávacím studiem Václava Váchala vydala škola několik hudebních CD. Nejvíce aktivním byl v této oblasti pěvecký sbor Radost pod vedením PaedDr. Jaroslavy Václavovičové. Hudební obory a LDO se představily v živé nahrávce absolventského koncertu ZUŠ Kdyně živě.

V roce 2007 vzniklo CD ZUŠ Kdyně pro Plzeňský rozhlas jako profil školy pro pořad Plzeňského rozhlasu o naší škole, vysílaný v květnu 2007.

Koncert Hraje celá rodina

Také dva mladé obory se mohou pyšnit úspěchy – výtvarný obor, vedený Přemyslem Raškou byl za své kolektivní práce oceněn v přehlídce výtvarných oborů v roce 2008.

Literárně dramatický obor tradičně úspěšně reprezentuje na Soutěži dětských recitátorů a přehlídkách divadelních souborů. Úspěšná pedagožka BcA. Dana Žáková byla zvolena předsedkyní umělecké rady pro literárně dramatický obor celého Plzeňského kraje.

Četné soutěžní úspěchy vedly k tomu, že ZUŠ Kdyně byla v roce 2007 vyhlášena třetí nejúspěšnější školou v kraji z 35 základních uměleckých škol Plzeňského kraje.

Povzbuzuje nás také zájem našich žáků o studia na uměleckých školách, zejména konzervatořích a vysoká úspěšnost při konání talentových zkoušek. Výuku nadaných žáků konzultujeme s pedagogy konzervatoří a svoji odbornost zvyšujeme na škole-

Společenské změny posledních dvaceti let si vyžádaly nové metody práce, využití nových materiálů a poznatků a jiný přístup k osobnosti žáka. Výuka se stává více individuální a spektrum námi nabízených služeb se pohybuje již od umělecké terapie až po výchovu odborníka.

Vítěz soutěže Plzeňské housličky Miloslav Šobr s tatínkem

Milada Nejdlová

*Jan Mikeš za doprovodu
Milady Nejdlové*

Houslovým oddělením třídy Marie Mikešové prošlo několik výrazných talentů, kteří se hudbě věnují profesionálně: Jan Mikeš (Konzervatoř a Akademie múzických umění Praha), Ludmila Fraňková, Marie Welnerová, Kateřina Kratochvílová a Lenka Zoubková (Konzervatoř Plzeň). Pro naši školu získali řadu ocenění v krajských a celostátních kolech soutěže ZUŠ i na celostátní soutěži Plzeňské housličky.

Přední místa na těchto soutěžích obsadili také absolventi druhého cyklu – sestry Petra a Eliška Zvolánkové, Jakub a Oldřich Nejdlovi a Petr Maidl. Na spolupráci v soutěžích komorní hry se podíleli také klavíristé Lucie Svobodová a Ota Hroch (čestné uznání v celostátním kole). „Zlaté housličky“ si ze Starého Plzeňce odvezl jeden z nejmladších talentů, Miloslav Šobr.

V roce 2007 natočili pro Plzeňský rozhlas sestry Zvolánkové a Petr Maidl krátký program pro housle a violu.

Naši žáci se také každoročně účastní Koncertu houslo-

vých nadějí v Plzni. V roce 2008 tu zazněla vítězná skladba z krajského kola soutěže ZUŠ v komorní hře O. Nejdla a E. Zvolánkové: Bachův dvojkonzert za klavírního doprovodu L. Svobodové.

„Velkou radost mám i z těch dětí, které hudbu „objevují“ po skončení ZUŠ formou domácího muzicírování nebo jako posluchači na koncertech. Mnozí hrají v lidových souborech či vlastních skupinách. To, jak hudba dokáže zábavným způsobem spojit celou rodinu, jsme si vyzkoušeli na společném večeru „Hraje celá rodina“. Rodiče se zde sami přesvědčili, jaké to je vystupovat na pódiu a mnozí měli větší trému než děti,“ říká s úsměvem Marie Mikešová.

Ilustrace: Eliška Strnadová – Housle

Už uplynulo více než dvacet let, co jsme se poprvé setkaly v prostorách ZUŠ, tehdy ještě lidové školy umění.

Protože jsme měly hodiny houslí po sobě, brzy jsme se skamarádily. Začaly jsme spolu jezdit na soutěže, koncerty, hrály jsme spolu v duetech, v houslovém souboru a tak se z nás stala nerozlučná dvojka, kterou každý mohl vidět v „hudebce“ spolu.

Nejen díky výbornému vedení paní učitelky Marie Mikešové, ale také díky obětavým ko-repetitorkám Miladě Nejdlové a Věře Hrochové, jsme se úspěšně zúčastňovaly různých soutěží a vystoupení. Svým přístupem v nás vypěstovaly chuť pokračovat v muzice i po skončení ZUŠ.

Během studia na konzervatoři jsme prohlubovaly nejen hudební dovednosti, ale i naše přátelství. Také nemůžeme opomenout naše rodiče a blízké, bez jejichž podpory by to nebylo tak snadné.

Těchto pár řádků bylo dobrou příležitostí se znovu sejít a zavzpomínat na celá léta „muzicírování“.

Marie Wellnerová a Ludmila Kadlecová

Ilustrace: Daniel Bartoň

V houslovém souboru jsem prožila krásných deset let. Měnilo se žáci, skladby, ale neměnila se pohodová nálada a také paní učitelka, která z nás „flákajících“ se žáků udělala dokonalý ansámbl, který vyhrával soutěže. Nutno ale dodat, že málokdo hrál proto, abychom na soutěži vyhráli, ale proto, abychom si společně hezky zahráli pro radost sobě, paní učitelce a lidem.

Eliška Zvolánková

Kdo z nás si pamatuje na své začátky klavírní hry? Učení–mučení. Nejprve jsme museli umět noty, zvedat prsty na desce, pak nás teprve pustili ke klávesám.

Pedagogika a metodika se stále vyvíjí. Po roce 1989 klavírní literaturu obohatily zahraniční materiály – školy s obrázky a doplňovačkami. I u nás se začaly vydávat noty, které byly „veselejší“. Samozřejmě, že jen pěkné noty neudělají z žáka dobrého klavíristu. Dílem je to práce učitele, ale zejména poctivá a vytrvalá práce doma samotného žáka, který cvičí podle návodu učitele.

Do školy k nám přicházejí rodiče s dětmi předškolními a často i mnohem mladšími. Přípravná hudební výchova má přivést děti hravou formou k zájmu o hudbu a rozvíjet jejich hudební schopnosti tak, aby více uměly než věděly, aby cítily rytmus, uměly zazpívat jednoduchou píseň a rády poslouchaly hudbu přiměřenou jejich věku.

Vývoj elektroniky přinesl i kvalitní elektronické nástroje – elektrický klavír a keyboard (elektrické varhany). V dostupných cenových relacích ovšem nemohou plně zvukově nahradit klasický klavír. Keyboard a elektrický klavír s vyváženou klávesnicí je řešením tam, kde není možné umístit klavír z prostorových důvodů.

Keyboard má jiné mechanické vlastnosti než klavír, způsob hry je odlišný. Barevnost rejstříků a volby doprovodů a rytmů jsou pro děti lákavé a zpestřují hru. Školy – noty jsou určené přímo pro hru na tento nástroj.

V současné době navštěvují výuku na klávesové nástroje žáci od čtyř do devatenácti let. Mnozí se zapojují do komorní hry, doprovázejí pěvecký sbor, houslový soubor a ostatní nástroje nebo zpěv. Řada klavíristů dosáhla nyní i v nedávné minulosti významných úspěchů a ocenění. Za všechny jmenujme: Otta Hrocha, Alžbětu Johánkovou, Terezu Czielovou, Nicolou Machalkovou, Jiřího Freie, Lucii a Janu Svobodovou, Vojtěcha Královce, Anežku Bayerovou a Doru Kožíškovou.

Úkolem nás pedagogů je, aby jiskřičky v očích žáka, se kterými k nám v očekávání něčeho úžasného přišel, nepohasly. Aby vydržel i prstová cvičení, stupnice a usilovnou práci na skladbách a aby při opouštění školy řekl: „Byla to někdy dřina, ale stálo to za to!“

Vaši klavírní trenéři

Úspěch klavíristy Oty Hrocha

Lucie Svobodová a Milada Nejdlová

Jiří Frei

Kdyňský klavírista úspěšně reprezentoval

Ze soutěže z Karlových Varů si osmiletý Ota Hroch odvezl hlavní cenu odborné poroty

KARLOVY VARY (rr) - převážně ze západních Čech. V Karlových Varech probíhal nedávno čtvrtý ročník soutěže mladých klavíristů do 12 let Karlovarská růžička, pořádán Základní uměleckou školou Antonína Dvořáka v Karlových Varech. Soutěž má tři věkové kategorie. V první se zúčastnilo celkem 24 soutěžících z 15 základních uměleckých škol. Mladého klavíristu čekala ještě další soutěž. Minulý týden reprezentoval v Ličtenštejnském paláci v Praze na sedmém ročníku celostátní soutěže Prague Junior Note 98, vypsán letos pro obory klavír a zobcová flétna. Soutěže se v kategorii nejmladších zúčastnilo 15 klavíristů z celé ČR. K hodnocení byla ustanovena mezinárodní porota, jejíž čestnou předsedkyní a patronkou soutěže byla koncertní umělkyně prof. Viktorie Švihlíková z Rakouska. Předsedou poroty se stal prof. Ivan Klánský z Hudební fakulty AMU Praha. I v této náročné soutěži Ota Hroch velmi dobře uspěl, porotou mu bylo uděleno čestné uznání.

Barbora Balounová
s Peterem Dvorským
v ústředním kole soutěže
Lidová píseň ve Velkých
Losínách

První žáci do pěveckého oddělení byli přijati ve školním roce 1986/87. Mezi nimi byla i Veronika Veseláková, kterou zpěv těšil tak, že se rozhodla pro studium na Konzervatoři v Plzni a posléze v Bratislavě, kde studia dokončila. Ve studiu sólového zpěvu pokračovala také Markéta Šleglová, která jej studovala na Katedře hudební kultury ZČU v Plzni. Absolvovala v roce 1998 a nyní vyučuje v ZUŠ Rokycany.

Dalšími nadějnými absolventkami naší školy jsou současné žačky Konzervatoře v Českých Budějovicích Martina Vachovcová a Barbora Balounová. Prvně jmenovaná již vykonává první pedagogické krůčky v naší ZUŠ.

Žáci pěveckého oddělení se úspěšně zúčastňují Celostátní soutěže základních uměleckých škol. Radost jsme měli z postupu Barbory Balounové do ústředního kola této soutěže ve Šternberku v roce 2006.

Od roku 2004 vybraní žáci zpívají na podzimní celostátní soutěži Pěvecká soutěž Olomouc. Odtud si Barbora Balounová dvakrát přivezla čestné uznání a jednou třetí místo.

Přední místa obsazují naši zpěváci v soutěži Lidová píseň Rokycany. Zde každý přednese jednu povinnou lidovou píseň a jednu lidovou píseň podle vlastního výběru. Zpívá se bez doprovodu. Porota vybírá z jednotlivých kategorií několik zpěváků, kteří reprezentují náš kraj v ústředním kole ve Velkých Losínách. Mezi vybranými vítězi byla i Marta Růžková a dvakrát Anežka Bayerová a Barbora Balounová.

Pěvecké oddělení se postupně rozrůstá a dnes vyučují zpěv již tři vyučující. Těší nás zájem dětí a přejeme jim, aby byly stejně úspěšné jako jejich předchůdci.

Květa Majerová

Ilustrace: Sophia Jana Konicarová

Dětský pěvecký sbor Radost začal působit na ZUŠ ve Kdyni od září 2001. V prosinci téhož roku nazpíval v nahrávacím studiu pana Václava Váchala jedenáct písní a vánočních koled za doprovodu příčné a zobcové flétny, kláves a kytary. I další vystoupení sboru byla doprovázena tímto nástrojovým obsazením. První flétnistkou byla Lenka Vracovská, učitelka ZUŠ ve Kdyni. Po jejím odchodu do Prahy doprovází pěvecký sbor na příčnou flétnu paní Milena Brožíková, na zobcovou flétnu hrají členky sboru.

Repertoár tvoří české a moravské lidové písně, skladby z oblasti českého folku, například písničky zpěvačky a kytaristky Pavlínky Jíšové nebo skupin Klíč a Nezmaři. Další oblasti, za kterých vybírá sbor své písně, jsou americké spirituály a tradicionály.

Děti si také zazpívaly dvě skladby od legendární anglické rockové skupiny Beatles – From Me To You (Adresát neznámý) a All My Loving (Neplač malá) s českými texty Jiřího Štáidla a Zdeňka Borovce. Sbor si oblíbil i písničky současného autora Jaroslava Uhlíře. V množství skladeb bychom našli i ty, které pro dětské sbory zkomponoval František Kumpera.

Sbor se také představil na krajské pěvecké soutěži dětských sborů ZUŠ v Plzni v roce 2002, kde obsadil druhé místo. V červnu 2003 nahrál sbor spolu s přípravným sborečkem ZUŠ ve Kdyni další kompaktní disk.

Již několik let sbor Radost s přípravným sborečkem pořádá samostatné koncerty – letní a vánoční v evangelickém kostele ve Kdyni. Účinkuje na dalších kulturních akcích ve městě.

Závěrem připojujeme poděkování Lucii Svobodové, tehdy studentce Gymnázia J. Š. Baara v Domažlicích a absolventce 1. a 2. cyklu (klavír), která spolehlivě doprovázela sbor na klávesové nástroje v období 2003–2009.

Jaroslava a Ivan Václavovičovi

Učím na Základní umělecké škole ve Kdyni čtvrtým rokem. Nejsem tedy pamětníkem. Předchozí učitelka výtvarného oboru, slečna Marie Ladrová, nastavila poměrně vysokou úroveň výuky a já se snažím pokračovat v jejích představách. Jsou totiž dobré.

V září roku 2006 jsem začínal se čtyřiceti žáky. Od té doby jejich počet roste. V současné době navštěvuje obor sedmdesát malých výtvarníků. Myslím tedy, že výtvarný obor má na naší škole smysl a je oblíbený.

Za podpory paní ředitelky Milady Nejdlové se nám v průběhu těch několika let podařilo zařídit v suterénu školy keramickou dílnu, což pro tak malou školu nebyla levná záležitost. Díky tomu mohou děti modelovat, točit na hrnčířském kruhu a rozvíjet svoji prostorovou představivost.

Výtvarný obor na Základní umělecké škole ve Kdyni je především zaměřen na výuku kresby, malby a prostorového vyjádření. Nejde však jen o to naučit se různé techniky. Děti se při tvorbě učí přemýšlet, vnímat a vidět. Nebývá to někdy pro obě strany jednoduché. Osvojují si také estetický pohled na danou věc, nacházejí v ní její podstatu a krásu. Rozvíjejí svou fantazii, uvolňují se, učí se tolerovat výtvarné názory a nápady těch druhých. To vše vyžaduje odvrátit se od materiálního vidění světa a probudit v sobě cit a snění.

No a pak se děti samozřejmě seznamují s historií výtvarné kultury, sledují přírodu a běžný život kolem sebe.

Odtud získávají úžasnou motivaci k učení a inspiraci pro svoji tvorbu.

„Kdo si myslí, že se učí,
ten je vlasti chloubu.
Kdo si myslí, že dost umí,
začíná být trouba.“

K. H. Borovský

Za výtvarný obor Přemysl Raška

Na výtvarný obor jsem poprvé přišla před pěti lety. V tu dobu nás ještě učila Marie Ladrová. Nejdříve se mnou chodila sestra, ale přestalo ji to bavit. S námi tam chodili Tomáš Kazda a Lenka Němcová. Po čase se k nám přidala i Lenky mladší sestra Radka, ale dlouho jí to nevydrželo.

Po dvou letech Maruška Ladrová odešla dál studovat a nás přišel učit Přemysl Raška. Teď nás každý pátek chodí do skupiny něco okolo deseti žáků. Ve výtvarném oboru jsem se snad ještě nikdy nenudila, vždy tam panuje dobrá nálada. Baví mě pracovat s různými materiály a občas chodíme i ven. Vždy se na pátek těším. Ne proto, že už nemusíme do školy, ale kvůli tomu, že opět přijde ta stará dobrá „výtvarka“.

*Michaela Pejsarová,
žákyně 6. ročníku VO*

*Foto nahoře:
Lucie Buchbauerová – Stíny*

Eva Nguen Thi Thu (třetí zleva) – národní kolo přehlídky v recitaci v Uherském Hradišti (2004)

Počátky

Svoje počátky si literárně dramatický obor ZUŠ ve Kdyni zažil od roku 1998/1999 s vyučující Danou Žákovou, která jej zde doposud vyučuje. Zpočátku to byla malá skupinka dětí, která se svými pokusy a často úspěšnými jak přednesovými i drobnými divadelními tvary pomalu dostávala do povědomí nejenom kdyňských občanů. V současné chvíli má tento obor dobrý základ pro zdravý rozvoj ve všech věkových kategoriích. Do LDO (jak se ve zkratce literárně dramatický obor nazývá) chodí děti od sedmi do patnácti let.

Letošním experimentálním projektem tohoto oboru je pokus o jakési propojení všech stávajících oborů na ZUŠ Kdyně pro předškolní děti. Jedná se o propojení hudební a výtvarné výchovy formou dramatických her. Toto je určeno dětem předškolním, které se pak mohou rozhodnout pro některé z nabízených oborů.

Dramatická výchova je výchova a rozvoj jednotlivce jako osobnosti ve třech oblastech, které se více či méně prolínají. Je to oblast osobnostního, sociálního a dramatického rozvoje. Jádrem všech činností je dramatická hra, která rozvíjí hlavně kreativitu, fantazii jak v oblastech slovesných, výtvarných či hudebně pohybových. Dítě si osvojuje v praktických dovednostech jednání skrze poznávání sama sebe, tvořivé myšlení a jednání ve všech oblastech uměleckých směrů.

Co mohou děti prožít během studia

1. Přijímací zkoušky formou hry v kolektivu.
2. Otevřenou hodinu pro rodiče a známé začínajících dětí – jak asi probíhá výuka v LDO
3. Literární večer při svíčkách – pokud žák chodí i na přednes, aktivně se jej účastní a v závěru šestiletého studia 1. stupně jej i samostatně uvádí.
4. Vystupování na akcích ZUŠ – vlastní divadelní představení, vystupování pro různé organizace města, koncerty, besídky.
5. Účast na soutěžích zaměřených na přednes, monolog a dialog, divadlo i autorské psaní.
6. Spolupráci s ostatními obory – hudebním, výtvarným.
7. Několikadenní soustředění pro utužení vzájemné soudržnosti, práci na textu či scénáři za přítomnosti legrace, nějaké noční hry s únavou a spoustou nových zážitků a kamarádů.
8. Improvizační hry ve městě – jako skrytá kamera, anketa...
9. Dramatické situace, hru v roli, dialog, improvizační cvičení, pohybové etudy na hudební motivy, pohybovou improvizaci, šermířské pokusy, základy pantomimy, základy a rozvoj kultivovaného přednesu prózy a poezie, monolog, dialog, přednes a práci s předmětem, pokus o autorské psaní... a to, co se za několik let naučili ve hrách, etu-

dách uplatnit ve vystoupeních – komponovaném pořadu, hraní divadla, hudby, pohybu a poezie...

Úspěchy

První úspěch je především to, když dítě, které absolvovalo být jeden ročník nebo zakončilo studium absolventskou zkouškou, samo začne používat to, co mu bylo zde předáno. Další úspěchy jsou už jen ty, které se veřejně oceňují a jsou napsány na diplomech jako třeba: krajská ocenění jak v přednesu tak i v divadle či postup do národních kol s oceněním. (Eva Nguen Thi-Thu – přednes, Tři příběhy o soudci Ookovi – divadlo ve spolupráci se ZUŠ Domažlice – širší výběr do národního kola)

Jenže nezapomínejme na malá – velká dětská osobní vítězství, i když zrovna za ta se diplom nedostávají. Jako je třeba první překonání trémy, přijetí kolektivem, dobrý nápad od kterého se odvíjí smřšť dalších nápadů, vzájemná pomoc – když zachráním situaci na jevišti, atd.

Vlastní tvorba

Vlastní tvorbu mají děti možnost nejen zveřejnit v rámci autorského čtení v hodinách, ale i poslat do Literárního shrabování, které se každoročně koná v Horšovském Týně. Děti se tak učí vyjadřovat svoje pocity a myšlenky ve slově metaforou. Zde jsou uvedeny některé z nich:

Jana Petrů, 12 let, Kdyně 2001

Jehla v kupce sena

Ztratit lásku je –
jako ztratit jehlu v kupce sena –
nemusíš ji už najít...

Příručka pro dokonalé manželství

Každý manželský pár by jistě chtěl příručku
pro spokojené manželství –
ale musí ji nalézt sami v sobě.

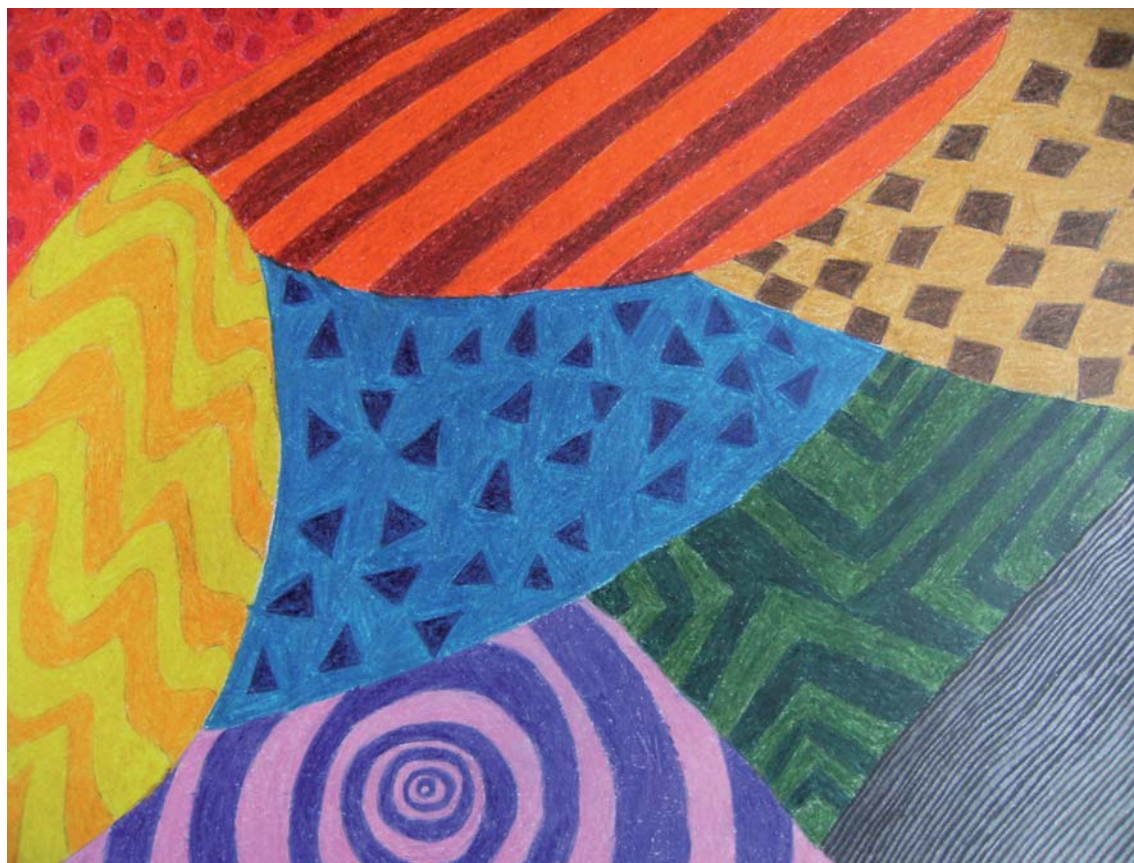
Tři příběhy o soudci Ookovi – Celostátní dílna Jičín (2009)

O uměleckém vzdělávání

Bohatá padesátiletá historie Základní umělecké školy ve Kdyni ovlivnila jistě valnou měrou život v regionu. Vždyť docházeli a dojížděli sem adepti umělecké výuky z širokého okolí. Dnes díky rozvoji dopravních prostředků a zjednodušeným přístupem k cestování se její akční radius ještě více zakousl do mapy našeho i sousedních okresů.

Otevřením nových uměleckých oborů se poptávka po výuce ještě zvedla. Jen v posledních letech se počet žáků ve výtvarném oboru ztrojnásobil a také literárně dramatický obor si získal oblibu veřejnosti. Největší zájem je stále o hudební obor a v povědomí lidí je naše škola již po léta zjednodušeně nazývána „hudebkou“.

Dějiny kdyňské hudebky spoluvytvářely společenské změny, které zasáhly do všech oborů lidské činnosti. Vznikla v čase, kdy státem pevně řízené školství neumožňovalo soukro-

Ilustrace:
Michaela
Pejsarová –
Můj týden

mé vzdělávání a stala se součástí husté sítě hudebních škol, které by za jiných okolností byly jen těžko uvedeny v život. Umělecká výchova se stala dostupnou volnočasovou aktivitou. Po roce 1989 se tento systém škol zprvu jevil jako poněkud nadstandardní. Ukázalo se však, že zájem o výuku je stále veliký a základní umělecké školy zůstaly přeplněné. I když statisticky mladé populace ubývá, umělecky vzdělávaných školáků přibývá.

Z lidových škol umění se staly základní umělecké školy. Dostaly statut základní školy, jejímž úkolem je poskytovat základy uměleckého vzdělání. Nejsou školami s povinnou školní docházkou, ale disponují vypracovaným systémem výuky. Ta je promyšleně koncipována tak, aby kromě úzkého okruhu mimořádně nadaných dětí mohla umělecky rozvíjet i děti běžně nadané. První skupinu připraví k výkonu uměleckého povolání, tu druhou pak k amatérským dovednostem podle jejich osobních možností a předpokladů.

Různost dosažených úrovní vzdělání ctí dětskou individualitu a to je zásadní posun v systému vyučování od doby vzniku školy. Ono totiž naučit se hrát, malovat nebo recitovat je jen částí toho, čím hudební škola obohatí dětskou duši. Je toho daleko víc, co jako by mimoděk vyroste spolu s muzikantem, výtvarníkem či divadelníkem.

Asi největší zápas se odehrává mezi začátkem a hudebním nástrojem. Učit se je sice někdy hra, ale je to hlavně práce a to práce zdlouhavá, výsledky přichází zvolna, cíl bývá daleko.

První, co se zápasník kromě samotné pracovitosti musí naučit, je i trpělivost a chuť překonávat překážky. Současně přichází i pocit zodpovědnosti, protože celý proces je každý týden pečlivě kontrolován. Nic neunikne bystrému oku, či spíše v tomto případě uchu učitele, vždyť zápas probíhá v poměru jeden na jednoho – jeden žák a jeden učitel.

A když se dílo podaří, chceme je ukázat světu a tu je třeba statečnosti, vždyť hrát před zaplněným sálem vyžaduje odvahu! Pokud se i to povede, víme, jaká je cena takového finále. Večery, soboty, neděle, jakoby navíc proplývaný čas ještě po škole a dalších povinnostech. Poznáme cenu lidského úsilí a myslím, že umíme zhodnotit i cizí práci.

Tím, zdá se, naši žáci tak trochu vystupují z průměru svých vrstevníků. Vždyť umí cosi navíc, řada z nich se skutečně naučí velmi dobře ovládat svůj nástroj a naučí se také velmi zodpovědně vládnout nad svým volným časem. V neposlední řadě se učí řídit i své emoce, stávají se citlivými a oduševněnými lidmi.

Jedna maminka se mi snažila krátce a výstižně vysvětlit proč chce, aby její děti navštěvovaly hudební školu. Prý ti, co ji absolvovali, jsou úplně jiní než ostatní...

Věřím, že skutečně mohou být opravdu jiní. Vždyť i model jeden učitel – jeden žák a časový prostor často i jedenáct let je zcela originální a nemající v českém školství obdoby. Jedenáct let je možné se intenzivně věnovat hudbě v prvním a druhém cyklu výuky. S jedním učitelem projde mladý muzikant skutečně úctyhodné životní období.

A tak přeji kdyňské „zušce“ k jejím narozeninám, aby z jejích bran vycházelo stále mnoho „jiných lidí“. Kéž je konec toho průvodu někde v nedohlednu a my máme tu čest být chvíli u toho.

Milada Nejdlová

Učitelé ZUŠ Kdyně

bývalí – hudební obor:

Adámek Jaroslav
Anton Jiří
Berglová Jitka
Bělenský Antonín
Brožíková Milena
Hořman Karel
Hořmanová Jana
Jindřich Jaromír
Kadlecová Ludmila
Kadlecová Vlasta
Kohout František
Konrády Jiří
Kratochvílová Dagmar
Krčmová Zdenka
Kumpera František
Macháčková Hana
Matěj Jiri
März František
Mikeš Jan
Mitáčková Alena

Mlnařík František
Novák Miroslav
Novotný Jaroslav
Pekhardt Jan
Procházka František
Svobodová Alena
Strnad František
Svačinová Anna
Tesař Jaromír
Tomajer Jan
Vilímcová Ilona
Vilímc Miroslav
Vilímc Václav
Vracovská Lenka
Wimmerová Jarmila
Ženíšek Rudolf, PhMr.

současní – hudební obor :

Augustová Zdeňka, PaedDr.
Belfínová Petra
Hrochová Věra
Kubeš Jiří
Kudry Alexander
Majerová Květa, Mgr.
Maxová Eva, Mgr.
Mikešová Marie
Mikešová Markéta
Nejdlová Milada
Stočes Josef, Mgr.
Tejml Josef
Tíkal Josef
Václavovič Ivan, Mgr.
Václavovičová Jaroslava,
PaedDr.
Vachovcová Martina
Vilímc Vladislav, Ing.
Wellnerová Marie
Živná Barbora

bývalí – výtvarný obor:

Jírovcová Jitka
Ladrová Marie
Louda Petr

současní – výtvarný obor:

Raška Přemysl

bývalí – literárně dramatický obor:

Polanský Karel

současní – literárně dramatický obor:

Žáková Dana, BcA.

ZÁKLADNÍ
UMĚLECKÁ
ŠKOLA KDYNĚ

Klatovská 434
345 06 Kdyně
tel.: 379 731 240
e-mail: zus@kdyne.cz